

Medlem, og da jeg leverede Byfogden et Exemplar af den Forretning, der var optagen efter Branden tilligemed et Exemplar af vore Love, gav det Anledning til at sammenholde dem med det Forhør, som var optaget over Mandens Tjenestefolk. Herved viste der sig at være Misdigtelse, som Manden selv maatte vedgaae, og jeg maa antage, at den lange Tid er hengaaet med denne Sags Drøftelse for Byfogden. Dette syntes jeg ikke at kunne undlade at bemærke, men i alt Øvrigt, hvad der er hitret idag, kan jeg samstemme med den ærede Forespørger.

N. Hansen: Den høitærede Minister udtalte i sit første Svar til den ærede Forespørger, at hans Opmærksomhed var henvendt paa de Misbrug, der maatte finde Sted, og at det bedste Middel mod disse vilde være Offentligheden. Det er denne korte Sætning, der har bevæget mig til idag at tage Ordet, idet jeg vil henlede den høitærede Ministers Opmærksomhed paa et Misbrug, ja, jeg tør godt sige en Uretfærdighed, som hver Dag offentligt og fra Politiets Side vises her i Kjøbenhavn. De Herrer kjende det vistnok Alle, naar jeg siger, hvortil jeg sigter, men naar jeg desuagtet fremdrager det her, er det, fordi jeg fuldt vel erkjender, at den høitærede Minister kan have saa mange Blygter og vigtigere Forretninger at udføre, at det, jeg her vil nævne, kan være undgaaet hans Opmærksomhed. Jeg sigter til de saagodtsom daglige Meddelelser i Bladene angaaende opdagede Forbrydelser og Forbrydere. Hvis disse Meddelelser vare i det Offentliges Interesse, skulde jeg ikke have talt et Ord derom, men de vilde da ogsaa bestandigt have været eens; man vilde da have læst Forbrydelsen og Forbryderens fulde Navn og Stilling, men det er bekjendt for de Herrer, at dette ikke steer, og jeg kan i saa Henseende henvise til et Exempel, der ikke er meget gammelt. Der blev nævnt en heel Række af Mænd, som havde gjort sig skyldige i ulovligt Spil, og de nævnes med deres fulde Navn og Stilling,

men dernæst hedder det i Slutningen: Der er endnu to, men, for at de ikke skulde fortrædige i deres Stilling, nævne vi ikke deres Navne. Jeg vil spørge, hvem der afgjør, om ikke lige saagodt de 16 af de 18 Mænd kunde fortrædige i deres Stilling som disse to? Jeg vil dernæst henlede den høitærede Justitsministers Opmærksomhed paa et Tilfælde, som senere er kommet frem. Der læstes om flere, som havde gjort sig skyldige i Forbrydelser, men derefter hedder det: „Vi kunne ikke offentliggjøre deres fulde Navne, fordi agtede Familier derved kunde blive compromiterede.“ Jeg spørger, hvem afgjør, om agtede Familier muligvis ikke sjældent compromiteres ved, at man i andre Tilfælde nævner Forbryderens fulde Navn og Stilling? Jeg har seet en Beretning i det samme Blad, hvortil den ærede Forespørger i Begyndelsen af sit Foredrag henviste, som oplyste, at den Naade, hvorpaa man gif frem, var, at man ikke alene henvendte sig til vedkommende Redacteur og gif ham til at undlade at offentliggjøre Navne, men man henvendte sig ogsaa til den Mand i Politiet, som giver disse Meddelelser, og jeg vil henlede den høitærede Justitsministers Opmærksomhed paa, om det dog er ret, at en slig Vilkaarlighed, Uretfærdighed, Misbrug, hvad man vil kalde det, kan udøves af en underordnet Mand i Politiets Tjeneste. En anden Side, hvorpaa jeg ogsaa vil henlede Opmærksomheden, er den, at en saadan Mand neppe leverer disse Referater uden Betaling, og jeg vil da spørge, om Tanken ikke let føres hen paa, at Forbryderen, naar han kan betale vedkommende Mand et større Honorar end det, han faaer af Bladet, slipper for den strenge Dom, som ligger i Navnets Offentliggjørelse, thi man maa vel huske paa, at ved mange smaa Forbrydelser er den Straf langt haardere, at see sig stillet offentligt til Skue, end den, Dommeren har paalagt Vedkommende. I den Formening, at den høitærede Justitsminister virkelig vil høre Misbrug, naar han bliver bekjendt med dem, og at han vil anerkjende,